

Sygn. akt IV KK 408/18

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **P.Z.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 14 listopada 2019 r.,

wniosku obrońcy o zasądzenie od Skarbu Państwa

na rzecz oskarżonego zwrotu poniesionych przez niego kosztów

obrony w postępowaniu kasacyjnym

p o s t a n o w i ł:

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz P.Z. kwotę 8.640 (osiem tysięcy sześćset czterdzieści) zł tytułem poniesionych kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 lipca 2019 r., sygn. akt IV KK 408/18, Sąd Najwyższy po rozpoznaniu m.in. wniesionej przez prokuratora na niekorzyść m. in. P. Z. kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 października 2017 r., sygn. akt II A Ka (...) oddalił tą kasację jako oczywiście bezzasadną. Na rozprawie kasacyjnej poprzedzającej wydanie tego postanowienia w dniach: 19 lutego 2019 r. oraz 10 lipca 2019 r. stawił się obrońca z wyboru P.Z. adw. J.K..

Przywołane postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2019 r. zawierało w pkt 3 rozstrzygnięcie o obciążeniu Skarbu Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w części dotyczącej kasacji prokuratora.

W dniu 6 sierpnia 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy P.Z. , w którym , na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 637a k.p.k. , domagał się on zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego P.Z. zwrotu poniesionych przez niego kosztów obrony ,w pełnej wysokości wynikającej z umowy cywilnoprawnej zawartej między obrońcą a klientem , udokumentowanej fakturą VAT nr (...) z dnia 12 czerwca 2018 r., którą dołączył do przedmiotowego wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy okazał się – co do zasady – trafny, niemniej jednak nie zasługuje na uwzględnienie co do wysokości wskazanej w nim kwoty, którą Skarb Państwa powinien zwrócić P.Z. z tytułu poniesionych przez niego kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym.

Przed wszystkim zauważyć należy, iż Sąd Najwyższy rozpoznający przedmiotowy wniosek w pełni aprobuje jako trafne stanowisko wyrażone jeszcze w postanowieniu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2011 r., I KZP 1/11, OSNKW 2011 z.5, poz. 38, stanowisko, iż:

„Wysokość kosztów procesu zasądzanych w sprawie karnej od Skarbu Państwa lub przeciwnika procesowego na rzecz strony, której racje zostały w procesie uwzględnione, jest limitowana wysokością rzeczywiście poniesionych kosztów, przy czym zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), jak i zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), nie może przekroczyć sześciokrotności stawki minimalnej. Ponadto ustalając wysokość żądanych kosztów, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy obrońcy lub pełnomocnika, a także charakter

sprawy i wkład pracy zastępcy prawnego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia (§ 2 ust. 1 obu wymienionych rozporządzeń)”.

Wprawdzie wskazane w przywołanej tezie rozporządzenia obecnie nie obowiązują, bowiem aktualnie kwestie których one dotyczyły są uregulowane (odpowiednio) w rozporządzeniach Ministra Sprawiedliwości z dnia: 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800) i 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1801), ale nie zawierają one regulacji, które mogłyby podważyć zasadność wyrażonego przez Sąd Najwyższy w przywołanym postanowieniu przekonania. Co więcej, zawierają takie, które wprost to stanowisko Sądu Najwyższego aprobuja i czynią obowiązującym.

Stosownie bowiem do treści § 15 ust. 3 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie „opłatę w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w wysokości przewyższającej stawkę minimalną, która nie może przekroczyć sześciokrotności tej stawki, ani wartości przedmiotu sprawy”, jeżeli uzasadniają to enumeratywnie wskazane – w dalszej treści przepisu – warunki. Przyjmując zatem, że te warunki zostały *in concreto* zrealizowane, to wysokość należnej od Skarbu Państwa oskarżonemu P.Z. kwoty tytułem zwrotu kosztów jego obrony w postępowaniu kasacyjnym nie może przekraczać wysokości sześciokrotności stawki minimalnej, która za obronę przed Sądem Najwyższym wynosi 1200 zł. (§ 11 ust.2, pkt 6 ww. rozporządzenia), tj. 7200 zł. Nadto do tej kwoty należnego zwrotu, z racji odroczenia rozprawy kasacyjnej w dniu 19 lutego 2019 r., należy doliczyć kwotę stanowiącą jej 20 % (por. § 17 pkt 1 ww. rozporządzenia), to jest 1440 zł. W sumie Skarb Państwa jest obligowany do zwrotu Pawłowi Zorskiemu z tytułu zwrotu poniesionych przez niego w postępowaniu kasacyjnym kosztów obrony 8640 zł.

W świetle regulacji zawartych w przywołanym rozporządzeniu dotyczącym opłat za czynności adwokackie brak jest podstaw do doliczenia do tej kwoty kosztów, które poniósł obrońca w związku z przyjazdem z K. do W. na rozprawę kasacyjną, czy też tytułem wysłanej korespondencji (o których przyznanie oskarżonemu obrońca także wniósł). Co więcej, § 15 ust. 1 ww. rozporządzenia

stanowi wprost, że opłaty stanowiące podstawę zasądzenia kosztów zastępstwa prawnego i kosztów adwokackich ustala się z uwzględnieniem stawek minimalnych określonych w rozdziałach 2 - 4. To tylko w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w § 2 pkt 2 dolicza się „niezbędne i udokumentowane wydatki adwokatów” (a więc i koszty koniecznych przejazdów, czy wysyłanej korespondencji) do kosztów nieopłaconej pomocy prawnej ponoszonej przez Skarb Państwa.

Uznać zatem należy, że te wspomniane wydatki zawierają się w owych opłatach, których wysokość określa przywołane rozporządzenie. Tym bardziej jest tak w sytuacji w której – tak jak *in concreto* przyznana oskarżonemu od Skarbu Państwa kwota stanowi sześciokrotność stawki minimalnej i dotyczy obrony świadczonej na jego rzecz na rozprawie kasacyjnej w związku z wniesioną na jego niekorzyść przez prokuratora kasacją.

W świetle powyższych stwierdzeń, mając na względzie to, że obrońca wykazał, że P.Z. wydatkował na swoją obronę wskazane w przedłożonej fakturze kwoty (przewyższające te należne mu od Skarbu Państwa tytułem zwrotu) – należało postanowić jak wyżej.

as